

VÉGH GYÖRGYI

ÓBUDAVÁRI TAVASZ 2012.

Az óbudavári Bokorház és a hozzá tartozó szép nagy telek tavaszi nagytakarítására, továbbá metszésre, javításokra hívtam szorgos kezeket 2012. március 10-re (szombatra).

Végül Budapestről két házaspár indult (Faragó és Végh), kevéske késéssel, mert egy rendőrpáros feltartóztatott, de szerencsére némi provokálás („Nem szereti a rendőröket?” kérdés) és „lelkifröccs” után utunkra engedtek. Székesfehérváron felvettük Magyar Janit, aki szerszámokkal felszerelve várt a „szokásos” Auchan-parkolóban.

Megérkezésünkkor hárman már nagyban dolgoztak, lelkesen metszette a szőlőt Tölösi Magdi (Bányáról!) és György Gabi (Ajkarendekről), György Zoli pedig gyanús hangokat hallatott a WC-ből... sejtésünk pedig hamar igazolódott: valóban a falat bontotta. Na, gondoltam, *már megint a víz!* – a költő is megmondta: „azért a víz az úr”. A kemény téli hidegek (no és a régi időkben kissé elnagyolt vízvezeték-szerelés) okán csőtörés fogadta a „vendéget”.

Szegény Zoli órákat töltött a hűvös, kis helyiségben, míg mi, többiek a kellemes, napsütéses kertben tettünk-vettünk: metszés, favágás, tisztogatás, gereblyezés ... ilyesmi ténykedésekkel próbáltunk kicsit segíteni a természetnek a felüdülésben, és szórakoztattuk magunkat. Van egy bokor a lefelé tartó gyalogút mellett; vicces volt, hogy bárki ment el mellette, ha kezében volt egy metszőolló, akkor úgy érezte, le kell vágnia egy ágat róla – akárhányszor, direkt figyeltem! ☺

Márti a munka nehezebb végét fogta meg, a padláson ideiglenesen állomásozó állatok által „használt” matracoktól igyekezett megszabadulni (szóval ledobálta az udvarra), amihez nemcsak fizikai erő, hanem erős gyomor is szükségeltetett. Janinak is, aki berakta a fészker alá, mert nem tudtunk semmit elégetni a nagy szárazság, ill. a tűzgyújtási tilalom miatt. Most van két jókora halom gally, amit majd legközelebb jól „felgyújtunk” (ld. előző beszámolóimat is ☺).

A kiváló ebédet Gabi főzte még előző nap, gyümölcslevest és paprikás krumplit (nem mellékesen saját ter-

mésükből!). A finom desszertéről és folyadékokról a Faragó házaspár gondoskodott, mandarint is vittem, így hát volt „terülj-terülj asztalka!”.

A táp és a kávé magunkhoz vétele után ismét munkához láttunk. Zoli befejezte a vízcső javítását, sőt rendet is rakott maga után, a többiek pedig folytatták ott, ahol abbahagyták, hiszen a kertben (is) túlon túl sok munka várt még ránk – azt nem írhatom, hogy végtelen sok, ugyanis ott volt Végh Bandi is.

Két óra körül megérkezett a szomszéd faluból VF, aki te-repszemlét tartott, mert felvetődött, hogy esetleg használatba venné a kertet. Körbejártuk az egész telket és a házat a pincétől a padlásig. Közben bizony nem unatkoztunk, igen sok mindent megtudtunk tevékenységeiről, meg másokéről is. Meglátjuk a továbbiakat.

Aztán még egy kicsit funkcionálisan használtuk az eszközeinket, majd összepakoltuk a szerszámokat, egyebeket, rendet raktunk.

Búcsúzóul megálltunk a nappaliban az asztalon égő gyertya körül egy röpke imára, hálát adtunk a gyönyörű tavaszi napsütésért, s az (időt, fáradságot) „áldozók” kaptak mini „téltemető ajándékot” is. ... Gyurka bácsira és Terikére emlékeztünk, ... éreztük, hogy jó nekünk itt együtt, gondolatban pedig már azon töprengtünk, hogyan is lehetne ezt a barátságos, sok emléket hordozó, lelki feltöltődést segítő helyet a Bokor tagjai számára és hasznára a legjobban fel- és kiépíteni. Játsszunk el a gondolattal...

Kosztolányi szavai csengenek a fülemben, felidézem:

A játszótársam, mondd, akarsz-e lenni,
akarsz-e mindig, mindig játszani,
akarsz-e együtt a sötétbe menni,
gyerekszívvvel fontosnak látszani,
nagykomolyan az asztalfőre ülni,
borból-vízből mértékkel tölteni,
gyöngyöt dobálni, semminek örülni,
sóhajtva rossz ruhákat öltetni?
Akarsz-e játszani mindent, mi élet,
havas telet és hosszú-hosszu őszt,
lehet-e némán teát inni véled,
rubin-teát és sárga páragőzt? [...]

Nem jó a szó - ez nem játék! – mondta valaki, amikor idáig jutott az olvasással. *Dehogynem!* – gondolom én; megtartom, mert ha a verset értelmezzük is, akkor érezzük, hogy abban halálosan komoly dologokról van szó. Összetartásról, közösségben levésről, együttes munkáról, alkotásról... - ezért tetszik, ezért illik ide.

Ám nem csupán verselemzésre akartam hívni a kedves olvasókat, hanem röviden egy konkrét elképzelést is vázlok és kérdéseket teszek fel.

Kedves Barátaim! Óbudavár sorsa a tét!

A HELYZET

Óbudaváron a Bokorház és a kapcsolódó telek jó ideje várja a „megváltást”. A kertet még (úgy, ahogy) rendben lehet tartani kaszával, metszéssel, azonban a ház folyamatosan romló állaga már rendkívül sürgetővé teszi a megoldás megtalálását.

Sok ember véleményét kikértük, Bokron belül és kívül is. Az erővonalak: